

## **Dopis od Preláta (září 2008)**

„Jak přijímáme protivenství: nemoc, profesionální neúspěchy, nespravedlivé urážky, obtíže ve společenském nebo rodinném životě?“, ptá se Prelát v tomto dopise. A nachází odpověď v Kristově kříži.

29.09.2008

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Než přistoupím k tématu tohoto dopisu, dovolte mi slova díkůčinění Bohu za to, že jsme mohli dokonce i fyzicky zažít ono „*omnes cum Petro*“: ubytováním jakoby v jeho vlastním domě – v Kenthurstu –, jsme přispěli k práci svatého Otce, následovníka svatého Petra, a k jeho odpočinku. Pomáhejme i nadále svatému Otci a modleme se též za jeho spolupracovníky.

Papež Benedikt XVI. hovořil často o apoštolovi Pavlovi a my s ním chceme být v naprostém souladu. Uvažujeme nyní nad tím, že od okamžiku, kdy se Saul obrátil na cestě do Damašku, bylo mu zcela jasné, že jeho povolání a poslání jsou těsně spojené s křížem. Ananiášovi, který mu odmítal vyjít vstříc, aby ho pokřtil, sám Ježíš vysvětlil: *on je nástroj, který jsem si vyvolil, aby o mně donesl zvěst pohanům, králům a Izraelitům. Já mu ovšem ukážu, jak mnoho pro mne musí vytrpět* [1].

Život svatého Pavla byl neustálou realizací oněch Pánových slov.

Odpovídal na Boží milost, aniž by si kladl podmínky, snažil se pouze o to, aby poznal a dal poznat Ježíše Krista a postavil novým křesťanům před oči osobu Božího Syna, který se stal člověkem, zemřel a vstal z mrtvých pro naši spásu. V listu Galaťanům, kde mluví o tomto *životě v Kristu*, po kterém toužil od prvního okamžiku své konverze, říká: *Christus confixus sum cruci* [2], spolu s Kristem jsem ukřižován. A právě v důsledku této důvěrné jednoty došel k mystickému sjednocení s ním v každodenní naprosté odevzdanosti: *žiji ovšem, ale to už nejsem já, nýbrž ve mně žije Kristus*[3].

Tato jednota s Kristem na kříži se v apoštolově životě neomezila na něco pouze idylického, teoretického. V jednom z autobiografických textů, jež zaznamenává ve svých dopisech, vysvětluje, co pro něj konkrétně

znamenal potřeba zemřít s Kristem. Pětkrát mi Židé vysázeli čtyřicet ran bez jedné, třikrát jsem byl bit pruty, jednou kamenován, třikrát jsem s lodí ztroskotal, den a noc jsem se zmítal na širém moři. Často na cestách, v nebezpečích na řekách, v nebezpečích od lupičů, v nebezpečích od pohanů, v nebezpečích ve městě, v nebezpečích v neobydlených krajích, v nebezpečích na moři, v nebezpečích mezi falešnými bratry. K tomu vyčerpávající práce, bezesné noci, hlad a žízeň, časté posty, zima a chatrné oblečení. Kromě toho každodenní nával ke mně a starost o všechny církevní obce. Kdo kde cítí slabost, abych ji necítil i já? Kdo je sváděn ke hříchu, aby to nepálilo i mne?[4].

Jsou to řádky z druhého listu Korintánům, které se nedají číst bez dojetí a vděčnosti. Neboť svatý Pavel navíc vzpomíná na tato svá utrpení pro Pána, na ono přibití na kříži s radostí: *velmi rád se tedy budu chlubit*

*spíše svými slabostmi, aby na mně spočinula Kristova moc. Proto s radostí přijímám slabosti, příkoří, nouzi, pronásledování a úzkosti, a snáším to pro Krista. Vždyť když jsem slabý, právě tehdy jsem silný*[5].

Svatý Otec Benedikt XVI. komentuje podobná apoštolova slova a říká, „**Pavel tedy už nežije pro sebe, pro svou vlastní spravedlnost. Žije pro Krista a s Kristem: tím, že se dává a nesnaží se už budovat sám sebe. To je nová spravedlnost, nový směr, který nám dává Pán a který nám dává víra. Před Kristovým křížem, který je krajním výrazem jeho sebedarování, neexistuje nikdo, kdo by se mohl chlubit sám sebou.**“[6]

V době svatého Pavla – a i dnes –, vyhledávalo mnoho lidí esoterické poznatky a senzační učení a očekávali, že tak naleznou spásu; avšak apoštol Pavel je upozorňuje na

to, že Boží záměry tudy nevedou. On káže *verbum crucis*[7], nauku o kříži. A aby nikdo nepochyboval, všem nám ukazuje: „Židé si totiž přejí zázraky, Řekové zase hledají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. Židy to uráží a pohaní to pokládají za hloupost. Ale pro ty, kdo jsou povoláni, ať jsou to Židé nebo pohaní, pro ně je Kristus Boží moc a Boží moudrost. Neboť ‘pošetilá’ Boží věc je moudřejší než lidé a ‘slabá’ Boží věc je silnější než lidé.“ [8]

Jsou to slova se stále aktuálním obsahem a nábojem, nad kterými je velmi dobré uvažovat zvláště v těchto dnech, zatímco se připravujeme na oslavu 14. září, slavnosti Povýšení svatého kříže. Tento svátek má již od pradávna v církvi velkou důležitost a konkrétně v této části církve, jíž je Opus Dei. Skutečnost, že jsme v roce věnovaném svatému Pavlovi, který toho tolik napsal o tajemství kříže,

nás vyzývá k tomu, abychom se lépe připravili a slavili ho s větším jásosem. Jak hledáme každý den sebezapření? S jakou zbožností se díváme na dřevěný kříž, který v sobě má tolik významu? Milujeme oběť?

V životě svatého Josemaríi byla touha po sjednocení s Kristem na kříži přítomna již od 2. října 1928. Pán ho však připravoval již dříve, když byl ještě velmi mladý, skrze malá i větší protivenství, která dopustil v jeho dětství i dospívání. Později, po založení Opus Dei, mu jasně ukázal, že Dílo musí své kořeny zapustit ve tvaru kříže. Svěřil mu to v různých situacích a ještě různějším způsobem; a ačkoliv náš Otec ne vždy porozuměl těmto utrpením, postupoval stále vpřed s přesvědčením, že se jedná o Boží *laskavost*. V roce 1948, se ve třetí osobě vyjádřil v jednom rozjímání o vzpomínkách na ony roky. Jeho autobiografická slova jsou světlem

pro pochopení jeho reakcí na opakovaná setkání s Ježíšovým křížem.

Pán dovolil, aby se přes něj převalily nesčíslné potíže, skrze něž formoval jeho duši. ***Vzpomínám si na jednoho člověka, který sám se svou bolestí chodil po madridských čtvrtích z jedné strany na druhou. Toužil splnit Boží vůli, neměl však prostředky na to, aby splnil svěřený úkol. Neměl jiné řešení, ani neznal jiné východisko, než kříž; a tak vypil kalich utrpení až do dna. A když se rozhodl obejmout bolest, mohl vychutnat, jakoby opilý sladkou a hořkou příchutí utrpení, radost oněch slov žalmu: et calix tuus inebrians quam praeclarus est! (srov. Žl 22,5, Vlg); tvůj kalich, který mne opíjí, mne činí tak šťastným! [9].***

Můžeme si klást i jiné osobní otázky, které nám pomohou ohodnotit naši

skutečnou lásku ke kříži, ve skutcích. Jak přijímáme protivenství: nemoc, profesionální neúspěchy, nespravedlivé urážky, obtíže ve společenském nebo rodinném životě? Jak reagujeme na všechno to nepříjemné, co se, aniž bychom to hledali, objevuje v našem životě? Snažíme se na to pohlížet s nadpřirozeným pohledem? Je naše zadostiučinění rychlé, i když přijde možná po počáteční reakci nepochopení nebo dokonce vzpoury, a snažíme se vidět ve všem Boží vůli, která všechno dopouští k našemu dobru? Je to výborný okamžik k tomu, abychom opakovali a vychutnali si tuto úvahu z Cesty: ***Přeješ si to, Pane?... Já si to též přeji!***[10].

Nejde o to, abychom znecitlivěli vůči fyzické či morální bolesti; ale o to, abychom s Boží pomocí, která nám nikdy nebude chybět, pozvedli pohled nad vše, co je nahodilé. Je

chybou snažit se za každou cenu uniknout tomu, co se nám přičítá; a je to ještě horší, pokud má příčina těchto protivenství kořeny ve věrnosti víře.

Hovořil o tom papež Benedikt XVI. při zahájení roku svatého Pavla, když mluvil o poslání svatého Pavla.

**Povolání stát se učitelem národů je současně a niterně povoláním trpět ve společenství s Kristem, který nás vykoupil svým utrpením. Ve světě, kde má moc lež, se pravda platí utrpením. Kdo se chce vyhnout utrpení, držet je od sebe daleko, se vzdaluje samotnému životu a jeho velikosti, nemůže být služebníkem pravdy a tak služebníkem víry. Není lásky bez utrpení, bez utrpení a odříkání, bez proměny a očištění vlastního já pravou svobodou. Tam, kde není nic, za co stojí trpět, ztrácí svou hodnotu i samotný život. Eucharistie – střed naší křesťanské**

**existence – se zakládá na Ježíšově oběti za nás, zakládá se na utrpení z lásky, která vrcholí na Kříži. Z této darující se lásky žijeme. Ona nám dává odvahu a právě tím se náš život stává velikým, zralým a pravým. Ve světle všech listů svatého Pavla vidíme, jak se na jeho cestě učitele národů vyplnila všechna proroctví, která byla určena Ananiášovi ve chvíli povolání: „Já mu ukážu, jak mnoho musí pro mne vytrpět.“ Jeho utrpení jej činí věrohodným jakožto učitele pravdy, který nehledá svůj vlastní prospěch, vlastní slávu, osobní uspokojení, ale nasazuje se pro toho, který nás miloval a obětoval sebe samého za nás za všechny[11].**

V příštích týdnech nám liturgie připomene různé mariánské památky: Narození Panny Marie, Nejsladší jméno Mariino, její bolesti pod křížem. Naše Paní z Merced.

Využijme tyto dny jako pozvánku k tomu, abychom se obrátili na naši matku a naučili se následovat zblízka Ježíše Krista, abychom se tak s ním mohli sjednotit.

Když se modlíme Salve, říkáme: *ukáž nám Ježíše, Požehnaný plod života tvého!* Nejsvětější Panna nám nejenže ukazuje Ježíše, ale také nás k němu s mateřskou jemností a něhou vede. V evangeliu jsou dva okamžiky, ve kterých je nám výjimečným způsobem představena postava Marie, která nám „ukazuje“ svého Syna. Jeden se odehrál na začátku Ježíšova života, když ho nabídla pastýřům a mudrcům, aby se mu klaněli; ten druhý nám 15. září připomíná scénu na Golgotě.

Svou tichou přítomností u kříže nás naše Matka zve k tomu, abychom pohlíželi na jejího syna. Zaměřit zrak na Krista na kříži nás vede k tomu, abychom si opět uvědomili, **Bůh**

**nespasil svět mečem, ale křížem.  
Když umírá – řekl papež v jedné  
homilii – rozevírá Ježíš své ruce.  
Toto je hlavní výraz Pašijí: nechá  
se přibít na kříž pro nás, aby nám  
daroval svůj život. Rozepjaté ruce  
jsou však zároveň postojem  
modlícího se, postojem, který  
přijímá kněz, když v modlitbě  
otevírá ruce: Ježíš přeměnil  
utrpení, své bolesti a smrt v  
modlitbu, ve skutek lásky vůči  
Bohu a lidem. Proto jsou rozepjaté  
ruce ukřižovaného Krista gestem  
objetí, ve kterém nás všechny  
přitahuje k sobě , jímž nás chce  
všechny sevřít s láskou v náručí.  
Takovým způsobem je obrazem  
živého Boha a my se můžeme vydat  
do jeho rukou[12]**

Jak často jsme slýchávali říkat  
našeho Otce v doprovodu  
významného gesta, že Kristus, věčný  
velekněz, rozepíná své ruce, aby nás  
mohl všechny obejmout: každého

jednotlivě. Ukazoval nám, že mít účast na Kristově kříži je znamením synovského zalíbení, i když je možná náročné to pochopit. ***Nenes kříž tak, že bys jej vlekl – nes jej kolmo, poněvadž pak tvůj kříž už nebude jakýmkoliv křížem, ale... svatým křížem. Nesmiřuj se s křížem jen tak, jako s osudem. Smíření je slovo málo velkomyslné. Miluj kříž. Když ho budeš opravdu milovat, pak tvůj kříž bude... křížem bez kříže. Pak stejně jistě jako On se na cestě setkáš s Marií. [13].***

Od 12. do 15. září bude Svatý Otec Benedikt XVI. ve Francii u příležitosti 150. výročí mariánských zjevení v Lourdech. Doprovázejme ho duchovně na jeho cestě a využijme toho, abychom se intenzivně modlili za ty, kteří trpí na duchu nebo na těle, aby jim to Pán ulehčil. Utečme se k přímlově Panny Marie, *Salus infirmorum, Consolatrix afflictarum*;

také proto, aby jim pomohla pochopit, že jejich bolest – spojená s bolestí Krista na kříži – se stane velmi prospěšnou pro dobro církve a ke spáse duší.

15. září! Myšlenky se spontánně vrací také k milovanému donu Avarovi, který na sebe se svým obvyklým klidem a vyrovnaností vzal tíhu Díla: kéž bychom ty i já uměli odpovědět se stejnou velkorysostí.

Nemohu již svůj dopis prodlužovat zmínkou o cestě, kterou jsme podnikli na Dálný Východ. Myslel jsem hodně na našeho Otce, na milovaného dona Álvara a také na vás na všechny. Jaká úroda na nás čeká! V Indii, Hong Kongu, Macau, Austrálii, Novém Zélandě, Filipínách, Singapuru a Malajsii je tato úroda již vidět; a pokud budeme všichni poctivě pracovat, dojdeme velmi daleko!

S velkou láskou vám žehná

Váš Otec

Javier

Solingen, 1. září 2008.

---

[1] *Sk* 9,15-16.

[2] *Gal* 2, 19.

[3] *Tamtéž*, 20.

[4] *2 Kor* 11, 24-29.

[5] *Tamtéž*, 12,9-10.

[6] Benedikt XVI., Promluva při generální audienci, 8.11.2006.

[7] *1 Kor* 1,18.

[8] *Tamtéž*, 22-25.

[9] Svatý Josemaría, Poznámky rozjímání, 15.12.1948.

[10] Svatý Josemaría, *Cesta*, č. 762.

[11] Benedikt XVI., Homilie při zahájení roku svatého Pavla, 28.6.2008.

[12] Benedikt XVI., Homilie ve svatyni v Mariazell.

[13] Svatý Josemaría, *Svatý růženec*, 4. tajemství bolestného růžence.

.....

pdf | dokument generován automaticky  
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/  
dopis-od-prelata-zari-2008/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-zari-2008/) (07.08.2025)